

[Wilhjelm]

Men udviklingen siden har gjort det ganske overflødigt. For nu findes der jo ikke det nok så betrængte pengeinstitut, som ikke har ansat en »cheføkonom« med præcis de samme opgaver. Nogle vil måske indvende, at det økonomiske råd taler med større vægt, fordi pengeinstitutternes egeninteresse i disse spørgsmål er så åbenbar. Men deri tager de fejl! Om de såkaldte »cheføkonomer« så ikke kan finde på andet end helt banale samentællinger af statens renteudgifter, så behandles det af pressen som epokegørende *nyheder*, og Leif Bech Fallesen fra Radioavisen står parat som mikrofonholder. Og skulle cheføkonomerne på grund af sammenfaldende ferie i et par uger forsømme markedet for økonomiske platheder, så har vi da altid Steffen Møller.

Det økonomiske råd er således ganske overflødigt. Desuden ser det mindre pænt ud, at »Rød vismandsrapport« skal bero på privat initiativ og finansiering, mens alle de sorte »vismandsrapporter« finansieres af staten.

Forslaget om *privatisering af kongehuset* skal ikke nødvendigvis opfattes som en *afskaffelse*. VS erkender den meget store værdi, kongehuset har for turist- og eksporterhvervene. Men det må være slut med gratisprincip og barnepigementalitet, som i dette tilfælde er et levn fra ruder konges tid. VS er ikke i tvivl om, at værdien af PR-funktionerne vil sikre, at kongehuset ved privatiseringen vil kunne opnå mere end erstatning for de nuværende apanager.

Forslaget om *privatisering af kirken* burde være en selvfølge. Det er umuligt at begrunde, hvorfor kirkelige tilbud ikke skal betales af brugerne på linje med andre kulturelle tilbud såsom radio- og TV-udsendelser, biografilm, koncerter og sportsarrangementer. Helt selvmodsigende bliver det at opretholde gratisprincippet netop på et område, som *mindre* end noget andet opfylder alsidighedskriteriet.

Forslaget om *privatisering af pengeudstedelsen* er en logisk følge af den udvikling, der allerede har fundet sted. Finans- og pengepolitikken er i forvejen gjort uhåndterlig eller ligefrem illusorisk af de afbetalings-, kredit- og kontosystemer, som er uundværlige for et moderne, privat erhvervsliv. Og som det radikale venstre rigtigt har påpeget, så rejser indførelsen af Dankortet spørgsmålet

om, hvem der egentlig er bemyndiget til at udstede penge her i landet.

Privatiseringen af pengeudstedelsen skal selvsagt ikke være en foræring, hverken til Arbejdernes Landsbank eller til Jyske Bank, men bør foregå ved, at udstedelsesretten udliciteres til den højstbydende. Den vil formentlig kunne indbringe et trecifret milliardbeløb.

Mest oplagt af alle er dog forslaget om *privatisering af det private erhvervsliv*. Det forekommer rent ud forbløffende, at regeringen har overset dette område, især fordi det private erhvervsliv selv giver udtryk for den dybeste bekymring for uvedkommende indflydelse, som man siger – senest i forbindelse med de socialdemokratiske fagbureaukraters idé om, at *fagbevægelsen* skulle gå ind i virksomhederne med risikovillig kapital.

Hvor langt værre må det da ikke være, når *staten* omklamrer det private erhvervsliv? Støtteordninger på 16 mia kr. blev det til i 1982 ifølge Management. Og så mangler endda provenutabet fra indekseringen af afskrivningerne og udgifterne til negativ indkomstskat m.v. Hvertil kommer, at de indirekte subsidier over skattelovgivningen slet ikke er forsøgt opgjort. 30 mia kr. i 1984 vil næppe være for meget sagt.

At tale om *privatisering* uden først og fremmest at privatisere det private erhvervsliv ved at gøre op med den halvoffentliggørelse, der ligger i subsidieringen, er noget ideologisk roderi. Hvem kan fæste lid til en regering, som proklamerer *privatisering* som sit ideologiske kendemærke, og som ikke engang forsøger at reprivatilisere det private erhvervsliv?

De statsfinansielle konsekvenser

I bemærkningerne til de enkelte forslag har forslagsstillerne søgt at opgøre besparelserne for det offentlige. Bortset fra udliciteringen af retten til pengeudstedelse, som unddrager sig et kvalificeret skøn, vil forslagene forbedre statens finanser med sammenlagt ca. 40 mia kr. på årsbasis.

Nogle vil hævde, at der er tale om ren talmagi, og at forbedringerne ikke er reelle, idet ingenting kommer af ingenting undtagen lommeuld. Det må vi pure afvise. Præcis den samme indvending ville jo kunne rettes mod regeringens privatiseringsforslag.